Година V. София, 10 априлъ 1925 год. Брой 2 лева Брой 15

ИЛИНДЕНЪ

Органъ на бившитѣ македоно-одрински революционери

Урежда редакционенъ комитетъ = Излиза седмично

Редакция и администрация на улица „Пръславъ“ № 4 – София. Телефонъ 1932

АБОНАМЕНТЪ: За България годишно 120 лева, полугод. 65 лева, За странство 200 лева, За Америка 2 долара

„Господа, азъ съмъ военененъ, вземалъ съмъ участие въ много войни и въ такива срещу дивитѣ африкански племена. Случвало се е не единъ пѫть наши войници да паднатъ въ рѫцетѣ на тия диви племена като пленници и да биватъ избивани: но избиване, придружено съ такъва префинена жестокость, каквато констатирахме тукъ — нито съмъ видѣлъ, нито мога да си въобразя, че може да бѫде дѣло на човѣци“.

Думи на полковникъ Алберти предъ гледката на Загоричанската сечь.

Загоричани!

Това е едно име, което е врѣзано дълбоко въ памятьта, въ душитѣ и въ сърдцата на всички българи.

Не съ усилие, прочие, всѣки българинъ може да си спомни за него.

Загоричани бѣше стожеръ на черковно-училищнитѣ борби, които се разгръщаха въ героичния Костурски край, срещу духовната робия на Фенеръ и Атина; Загоричани стана стожеръ и на революционнитѣ борби, които се развърнаха въ този край, срещу политическата робия на Илдъза.

Илдъзътъ наказа жестоко неговото непокорство презъ 1903 г., презъ време на Илинденското възстание, като подвергна часть отъ жилищата му на опожаряване и часть отъ жителитѣ му на сѣчъ.

На свой редъ, Фенеръ и Атина решиха да сторятъ сѫщото съ него.

И тѣ това го сториха две години по-късно, презъ 1905 година, на 7 априлъ, на Благовѣщение.

И тѣ това го сториха отъ засада чрезъ подлость, чрезъ коварство, чрезъ вѣроломство, чрезъ жестокость.

Сториха го това, сирѣчъ, по фанариотски, по елински ...

„Революционеритѣ“ отъ Елада, известни подъ позорното прозвище „андарти“, които прикрито бѣха палачи на Фенеръ и челни отряди на Еленизма, а открито бѣха ортаци на Илдъзкитѣ мракобѣсници, водени отъ своитѣ храбри капитани и ржководени отъ Високопреосвещения Костурски елински митрополитъ Германосъ Каравангелисъ, необезпокоявани отъ никого, пропълзѣха безпрепятствено до Загоричани и на 6 априлъ 1905 год., въ тъмна нощь и по кѫсенъ часъ, го обсадиха.

Когато на идния день сутриньта, жителитѣ на Загоричани, неосведомени и непредупредени за демоническитѣ помишления на елинскитѣ хиени, се отправяха, по зова на камбаната, къмъ своята знаменита църква, за да чуятъ благата вѣсть на Спасителя, тѣ бидоха нападнати отъ тия елински хиени и бидоха разстрѣляни и изсѣчени безъ милость и пощада.

Разстрѣлването и изсичането на жителитѣ на Загоричнни биде съпроводено съ опожаряването на тѣхнитѣ жилища.

И всредъ една адска смѣсица отъ пожарища, пушечни трѣсъци и безогледна сѣчь, Загоричани биде доунищожено на 7 априлъ 1905 година, на Благовѣщение.

И така, това, което оцѣлѣ отъ Загоричани на Илиндень 1903 година, следъ като мина презъ него бурята, дошла отъ Илдъза, биде довършено на Благовѣщение 1905 год., следъ като минаха презъ него буритѣ, дошли отъ Фенеръ и Атина.

Днесъ Загоричани е едно пепелище. Разбира се, едно пепелище-светиня, подъ спузата на което продължаватъ да се таятъ палящитѣ вѫглени на коравата костурска българщина.

Тия вѫглени не сѫ угаснали, защото тѣ сѫ неугасяеми.

Рано или късно, отъ тия вѫглени ще изкочатъ искри, които ще засилятъ пожара, който вече бошува, и въ който горятъ и ще изгорятъ днешнитѣ потисници на Македония, като изгорѣха, не преди много време, въ подобенъ пожаръ, и нѣкогашнитѣ нейни потисници.

И тогава, Загоричани, това най-страдно и най-свидно дете на Македония, първо ще бѫде поздравено отъ първитѣ ласки на зората, на свѣтлината и на свободата.

* * *

Оцѣлѣлитѣ жители на Загоричани, прокудени въ престолния градъ на българското племе, ще чевствуватъ на 7 того, Благовѣщение, двадесеть годишнината на страшната преживѣлица на своето родно огнище.

Заупокойка за погиналитѣ свои съжители отъ куршумитѣ и ножоветѣ на елинскитѣ андарти.

Ржководното тѣло на Илинденската организация счита за повелителенъ дългъ да покани всички столични илинденци да присѫтствуватъ на тази необикновена заупокойка, на която ще бѫде замоленъ Всевишния да упокои душитѣ на погиналитѣ за българска вѣра и българска народность мѫченици-светци и да подкрепи живитѣ борци, които продължаватъ наченатото, ала незавършено отъ тѣхъ дѣло.

София, 5 априлъ 1925 г.

Отъ ржководното тѣло на
Илинденската организация